

Magyari Barna

Fehéredik a levegő

*ledobta a város a zajt
mint szépasszony a pongyolát
magány s vagány közt a falat
egy új hangsúllyal bontom át*

*pontosan még nem is tudom
égő fénylik vagy az ábránd
bájszellőd lebegteti a
betűvel csipeszelt látványt*

*sejtelmes a csönd bársonya
két ember közt ott egy pontnál
fehéredik a levegő
verslégtérben melltartód száll*

*est-flakonból a hév kortyol
mellkasomban idill dőzsöl
betűmintás lepedőmön
múzsát hajtogatok nőből*

Száll a hajad a semmibe

Csoóri Sándornak

*össz nemzeti ligetünkben
nyílnak az őszi virágok
szavaid Babelén ülve
innen a mennyekig látok*

*valahol lét és nemlét közt
a sejtelmes fordulónál*

*kézfogással vagy derűvel
jó lenne ha visszaszólnál*

*időtálló magyarságom
ahogy gyűjtögetem Neked
hófehér lelkem és lapom
gusztálják a betű-legyek*

*felvillan biztató szavad
hol Te kísérsz ott jó terem
Nálad melegszik a lelkem
műveid fénye végtelen*

*fújja fejed a képzelet
száll a hajad a semmibe
az emlékek dörgésében
nem vártalak még ennyire*

Vésztoi tényképek

*erre járkált
két nagy csizma
ki benne volt
Sinka Pista*

*erre sétált
Móricz Zsigmond
jegyezte hogy
a nép mit mond*

*a templomban
szólt az ige
feltündökölt
a nép hite*

*emberek közt
virult élet
termelték az
emberséget*

*lélek ölelt
nem álnokság
a jót élték
nem álmodták*

Kezedben csönd a toll

Nagy Lászlónak

*pillám fűvén hajtom
könnycsikók ménesét
nem gyógyul hiányod
szíved helyett vers ég*

*mennyei hallgatás
rejtí vállad hasad
kő-cölöp öltönyöd
nem kopik nem hasad*

*jegenyed ívéből
valami legyalult
kozmikus forgácsként
ami hullt az a múlt*

*kezedben csönd a toll
földgöröngy az irka
örök elmúlásnak
sejtem mi a titka*

*bőrfülkémbe a lét
becézget ereket
sokszor káromkodást
köpnék de nem merek*

*mesterkélt akcentus
rálehel a szájra
kopik magyarságunk
összes szivárványa*

*érték helyett a pénzt
fogai közt tartva
kapzsisággal ember
megy a túlsó partra*

*bajok teszik testem
szenvédéspalástba
újratermel kínból
a csalódásgárda*

*a vég vezércikkét
sejtjeidből szedték
úri csillag-újság
betűin vagy festék*

*irgalmatlan a sors
ahogyan kimondtad
időszerűséged
forrasztja a mondat*

*csak néhány méterre
repdesel az úrtól
közben a költészet
végtelenné sűröl*

*a végzet csikósa
ráncaimon ugrál
s egyszer majd engem is
lővá tesz a halál*

Kaktuszöld